
Алехна Шых

...ты – сон,
сатканы з ценяў ночы...

Дзьве малітвы

1

Я хадзіў па горадзе,
толькі саду
не нагадаў горад мне.
І, ня рады,
са сваёй пакутаю
і любоўю
я хадзіў па горадзе....
Дзе? Ня помню

2

Расьціснуўшы, не расьціўшы,
мураша на сваім стале,
я паклаў яму
заместа камню магільнага
крышачку белага хлеба –
няхай будзе сьветлая памяць,

пакуль хто анучаю
не зьмяце

3

Пасьля чароўнае самоты
у гэтым сьвеце
толькі ноты
кладуцца на спакой душы.
А потым....
Ціхі пошاپ кропляў,
і лёгкі лёг лістоты крохкай,
і сьнегу дзіўны рэнесанс
– то вальс

4

А чаму ж ты, мая зорачка,
ня сьпіш?
Мы жывем у цёплай хаце
бабулі маёй,
у якой ва ўласны двор
ёсьць чатыры вакны,
два – на вуліцу,
ды адное – ў гарод,
і ва ўсе з іх сьвеціць поўня.
Мо' тое сьвятло замінае табе?
Дабранач

5

Ігнаць каня
па лініях рукі
прыгожае і лёгкай
бы травінка
што звонам
у асьнежаных палёх
пабудзіць прысак
раніцы сьляпое
і прапануе ветру-званару
у прысаку знайсці
агеньчык з ночы
каб ад яго
заранку запаліць

6

Лісьце складае
на мокрым асфальце
даўнюю казку

забытага шчасьця,
дзіўную казку
мінулага лета.
Цёплых сумёгаў
срэбныя нетры.
Ціха зьнікае
пад коламі аўта
мілая казка,
казка пра заўтра

7

Ты – сон, сатканы з ценяў ночы.
Па дахах вымытых дажджом
дамоў з зялёных зьнічак
восень складае пацеры замоў.

І даўніх, дзікіх гукаў здані
шукаюць выйсьце да сьвятла,
якому імем ты была.

То – сон пра першае каханьне
20 ліпеня 1996 г.

8

Не кранутаму аксамітам
і налітаму цеплынёй
целу беламаму дзьве малітвы
ахвярую дзіўнай парой,
калі ў мяккім празрыстым сьвеце
мне нікога няма бліжэй.
Дзьве малітвы – пальцаў і вуснаў,
а інакшае ўсё – распуста
7 траўня 1997 г.

9

Увечары ці апаўночы
па мокрым асфальце
зіхоткія коцяцца промні,
кладуцца на пальцы
каштоўным каменнем –
смарагдам,
дыямантам чыстым, –
і сьвецяцца доўга і нема,
пакуль мітусьню Бэтлеему
і цёмныя нетры Гарлему
ахутвае ціша

16 студзеня 1998 г.